a po stránce subjektivní pak v její úmyslnosti a ve vědomí pachatelově, že hromadí zbraně nebo střelivo, nemaje k tomu úředního povolení. Tento výklad § 13 čís. 1. odst. 2. je tím nutnější a nepochybnější, ana jiná ustanovení zákona na ochranu republiky, pokládá-li zákon ony právní statky činnosti zakázaného rázu za ohroženy jen za předpokladu její způsobilosti přivoditi určité účinky, tudíž nikoliv již samy o sobě, činí tuto způsobilost neb i vědomí pachatele o ní výslovně složkou skutkové podstaty, jak tomu jest zvláště v §§ 14 čís. 5, 18 čís. 1 a 2, 23 a ano i podle § 13 čís. 2 jest vědomí pachatele o určení činnosti v § 13 čís. 1 zakázané k účelům pozdvižení nebo vzpoury důvodem vyšší trestní sazby. Z ustanovení § 33 zbroj. pat. nelze nic usuzovati pro názor zastávaný v rozsudku, podle něhož se ke skutkové podstatě § 13 čís. 1 odst. 2 vyžaduje úmysl dále sahající, poněvadž onoho předpisu jest použíti, jak § 33 výslovně ustanovuje, jen tam, kde nelze podřaditi jednání pachatelovo pod jiné přísnější zákonné ustanovení. Podle doslovu zákona jde o přestupek § 33 zbroj. pat. při pouhém přechovávání (držbě) zbraní nebo střeliva ve větším množství, bez úředního povolení, kdežto v § 13 čís. 1 odst. 2 jde o dolosní hromadění v naznačeném smyslu ohrožující již podle zákonného předpokladu obecný mír a bezpečnost státu.

Čís. 4375.

Nebola-li otázka platnosti manželstva predmetom pokračovania pred civilním súdom, ustanovenie § 7 odst. IV. tr. p. nebráni, aby o nej trestný súd samostatne nerozhodol.

(Rozh. z 20. februára 1932 Zm III 387/31.)

Obžalovaný M. bol nižšími súdmi odsúdený pre zločin dvojnásobného manželstva podľa § 251 odst. I. tr. z.; čin spáchal tak, že ako válečný zajatec v Rusku vo Voronežskej gubernii dňa 23. februára 1918 pod nepravým menom D. uzavrel riadne manželstvo podľa obradov pravoslávnej cirkvi s K., ktorú však neskoršie po návratu do vlasti od seba zapudil a dňa 4. mája 1925 vstúpil v nové manželstvo s S.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného, založenú na dôvodu zmätočnosti podľa § 385 č. 1 a) tr. p. .

Z d ô v o d o v :

Právne námietky, ktoré zmätočná sťažnosť má proti rozsudku odvolacieho súdu, nie sú opodstatnené. Obžalovaný v pokračovaní pred nižšími súdmi obmedzil svoju obhajobu na popieranie, že by to on bol pod menom D. uzavrel manželstvo, potvrdené vo výpisu z matriky sňatkov zo 14. marca 1918. Proti tejto listine obžalovaný nemal žiadnych námietok. Ponevač manželstvo bolo uzavreté v cudzine, pre jeho formu platia podľa predpisu § 113 zák. čl. XXXI 1894 predpisy, ktoré boly vtedy platné na mieste uzavretia tohoto právneho úkonu a nie predpis § 30 cit. zák. čl. . Nižšie súdy na základe sdelenia ministerstva spravedl-

nosti správne vyriekly, že v dobe a na mieste uzavretia manželstva, o ktoré tu ide, platila forma cirkevná, ktorá bola v tomto prípade zachovaná. Aj keď obžalovaný v dobe uzavretia manželstva nebol ešte zletilý, uzavreté manželstvo nebolo samo sebou neplatné, lež mohlo byť podľa § 52 hore cit. zák. článku len napadnuté, čo sa mohlo stať podľa § 57 cit. zák. článku do jedného roku. Že by sa to v tomto prípade bolo stalo, zmätočná sťažnosť ani netvrdí. Napokon nie je odpodstatnenou ani námietka, že otázku, či spomenuté manželstvo má sa považovať za platné, má rozhodnúť civilný súd. Trestný súd, majúc riešiť, či je v tomto prípade daná skutková povaha zločinu podľa § 251 tr. z., má podľa § 7 tr. p. zpravidla sám rozhodnúť aj otázku, či bolo uzavreté platné manželstvo. Poneváč otázka platnosti, či neplatnosti onoho manželstva nebola predmetom pokračovania pred civilným súdom, nie je tu ani prípad 4. odst. § 7 tr. p. Dôvod zmätku podľa § 387 č. 1 a) tr. p. sa tu tedy nevyskytuje.

Čís. 4376.

I. Podkladem pro vyměření úhrnného trestu jsou právoplatné rozsudky, určující tresty na svobodě, které nejsou ještě odpykány.

Pro pojetí více trestů v trest úhrnný není směrodatný den návrhu, nýbrž jediné den uložení úhrnného trestu.

II. Napadá-li stěžovatel zmateční stížností, že soud vyměřující úhrnný trest nehleděl k trestu, který byl přede dnem, kdy byl úhrnný trest vyměřen, již odpykán, uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 384 č. 4 tr. ř.

(Rozh. z 20. února 1932 Zm IV 730/31.)

Z důvodů nejvyššího soudu:

Proti rozsudku krajského soudu, jímž byl odsouzené M. vyměřen úhrnný trest, podala odsouzená zmateční stížnost do výměry úhrnného trestu z důvodu, že krajský soud nevzal při svém rozhodnutí v ohled trest patnácti měsíců těžkého žaláře, uložený jí rozsudkem krajského trestního soudu v P. ze dne 2. ledna 1930 pro zločin krádeže spáchaný v roce 1929, tedy před jejím odsouzením rozsudkem krajského soudu v K. z 27. června 1930, a že i za tento trest nebyl jí stanoven trest úhrnný spolu s druhými tresty. Tím uplatňuje obžalovaná vlastně důvod zmatečnosti podle § 384 č. 4 tr. ř. neboť vytýká, že krajský soud, nehledě ve svém rozhodnutí k zmíněnému trestu, zaujal ve věci mylné stanovisko, že rozhodování o tomto trestu nespadá v obor jeho působnosti. Výtka tato jest bezpodstatná. Obžalovaná žádala sice ve svém podání, došlém krajskému soudu v K. již dne 30. června 1930, o vyměření úhrnného trestu i pro onen trest. Jak však vychází ze spisů, byl trest onen odpykán dnem 13. prosince 1930, tedy přede dnem, kdy o úhrnném trestu krajský soud rozhodl.

Podle § 517 tr. ř. má býti vyměřen úhrnný trest, byl-li obžalovaný různými právoplatnými rozsudky odsouzen k několika trestům na svobodě, aniž bylo použito směrných pravidel pro úhrnný trest, nebo pro sjednocení trestů. Z toho vyplývá, že podkladem pro vyměření úhrnného